

Моје тело нека спале

I

Пламен се ковитла, у знак мог века,
али не живим ја више. Нико не живи,
довека!

II

Пламен видим, дно животне лађе,
што се нада мном развија, као лист.
Истина је, мир ћу да слутим, и сад,
у часу крађе, кад се ока два окрену,
и виде багрем чист.

Нисам то био ја, у оној даљини,
што се прелама над морском пеном.
Већ неки слуга, просјак, ил' пас, што се
сакривао, у бљеску сненом.

Сад је у мени савест чиста,
тело црно, а жеља ми блиста.

И тако, без гласа, и без даха,
у мени се комеша музика
прошлости, не дајући ми
тренутка предаха, убацивши ми
слутњу међ' кости.

III

Видим ли ноћни мраз, рано у зору,
тиху и ледену, и на мом прозору,
на пролеће ћу запевати јарко,
песму медену. Прошло столеће,
поред мене ће да пролеће.

Нисам то био ја, нисам, давно,
док је свет био у речној дубини,
то је жена била, танка и бледа,
чија је судба, била као и моја,
без слаткоће, и без меда.

Сад је у мени лишће свело,
а видим пламен, коме се смејем,
ћутљиво и невесело.

И тако без бола, прашина ће
моја постати љубав гола,
и са лица руменог, скидаће се
трулеж, као кора дрвета,
свелог и увенулог.

IV

Био је месец на небу пун, подигнут,
сваке ноћи, као сребрни круг,
а мој је живот, сваке његове ноћи,
изгледао тако дуг, дуг, али,
себи ја тиме не могах помоћи.

Нисам то био ја, у шуми биљака
зелених, и витких, већ неки детлић,
црвен као трешња, и миран.
Ах, да могу још једном, видети себе,
и живота свог, бар један делић.

Сад је у мени песма мртва и груба,
у споју дана и ноћи, чија је смена тешка,
кад човек не зна, куда хоће,
а куда треба поћи.

И тако, да могу, ја бих слутио,
свакоме бих језиком својим,
душу случајно помутио.

V

И камен може да пева, само ако се,
у добром друштву нађе. То, тај камен,
још нисам видео. А дабоме, тешко је, чак,
и чути лепоту песме, као што је тешко,
наћи капљицу воде, са порушене чесме.

Нисам то био ја, не, на литици оној,
на којој бих дао, да будем на њој,
цео свет свој, само да видим,
широк видик. Била је ту, на литици тица,
чија су крила била огледало, ја сам у њима,
само неважна пропалица.

Сад је у мени дах свих људи,
пун њиних страсти, али, не оста
ми ништа, ништа, до мога мача,
и моје сласти.

И тако, да могу, кад бих своје очи
опет добио, не бих гледао,
већ бих њима, сваки ветар заробио.

VI

Без воље, и без стида,
ја ћу се наћи у друштву
жена од којих само једна
рида. Заједно ћемо поћи у сне,
у сне, у сне, а мој стих миловаће
њене нежне усне.

Као туђин, у својој раци,
бићу у гробу, а над њим,
као над баштом у јесењем добу,
ројиће се облаци.

Нек' не остане ништа, до једног зрна.
Нек' не остане ништа, већ пепео.
Нек' све пропадне. Али, нека се
поштеди бар моје слово,
које сам клесао и ков'о.

Слово је последње што имам,
Нико ми неће држати опело,
јер и сада ја вичем, пред свима:
спаљено је моје тело!

Ватра ће да запламти,
у даљини хоризонта.
Најзад, казаће, кроз шум,
лишће, златно и свело:
запалише нам и оно тело...

